

RESUM (Valencià)

La confessió a la pràctica artística audiovisual: Modalitats, estratègies discursives i expressions del Jo confessional.

Aquesta tesi investiga sobre la confessió dins la pràctica artística audiovisual, tot revisant algunes de les principals estratègies discursives i aportacions al llenguatge artístic. Si bé altres treballs han fet importants aportacions al voltant de la presència de l'autobiografia o de l'autoretrat a la pràctica artística audiovisual, no hi ha hagut cap teoria equiparable sobre la confessió dins d'aquesta pràctica. A la nostra tesi ens demanem en quina mesura podem vertebrar la confessió dins la pràctica artística audiovisual i quins nous camins creatius genera des de la pròpia especificitat d'aquest mitjà.

Per a saber en quina mesura podem vertebrar la confessió dins la pràctica artística audiovisual, en primer lloc, hem indagat metodològicament en estudis sobre la confessió a partir de diversos camps teòrics i així poder entendre les seues diferents reformulacions al llarg de la història i poder abordar, finalment, la confessió com a acte creatiu i com a forma d'autoexpressió. Partim ací de determinats estudis fets a partir del camp de la filosofia, de la religió, del procediment penal, de la psicoanàlisi i la psicologia, de la literatura, de la sociologia i de les arts. Amb aquest propòsit, ens hem basat en autors com ara Michel Foucault, Roland Barthes, Jacques Derrida, Peter Brooks, María Zambrano, Theodor Reik, Didier Anzieu, Erich Fromm, Joan Prat, Paula Sibilia, José Luís Pardo, Sharon Hymen, Outi Remes i David Galenson, entre d'altres.

En segon lloc, ens hem recolzat en un camp teòric específic sobre cinema, documental i vídeo; autors com Bill Nichols, Michael Renov, Jean Breschand, Berta Sichel, William Rothman, Julia Lesage, Stella Bruzzi, Raquel Schefer, Stuart Katz, Liz Czach, Jay Ruby, Jim Lane, Laura Baigorri, Mario Perniola o Raymond Bellour, entre d'altres. També partim de contextos i autors que han fet referència explícita a la confessió dins la pràctica artística audiovisual, com el context canadenc (basant-nos en autors com Peggy Gale, Jean Gagnon, Shay Gibson o Matthew R. Smith), el context americà (on l'autor Michael Renov parla de vídeo-confessió) i el context britànic i europeu (en què destaca la teòrica Outi Remes per la seua important tasca en la definició del paper de l'art confessional).

En tercer lloc, pel que fa a la qüestió sobre quins nous camins creatius es generen a partir de la mateixa especificitat d'aquest mitjà, desenvolupem un seguit de modalitats i d'estratègies de la confessió dins la pràctica artística audiovisual per a veure les característiques principals d'aquest gènere i les seues possibilitats narratives. Per aquesta raó, en el nostre argument, tractem d'aportar diversos exemples d'artistes, i volem analitzar en profunditat obres concretes de Cova Macías, Valérie Mréjen, Jayce Salloum, Paul Wong, Lisa Steele, Martha Wilson, Renata Mohamed, Vito Acconci, Susan Mogul, Joe Gibbons, Roe Rosen, Juan Antonio Cerezuela, Colin Campbell o Steve Reinke, entre d'altres.

En darrer lloc, hem explorat les diverses manifestacions del Jo confessional dins la pràctica artística audiovisual partint de l'anàlisi en profunditat de l'obra d'artistes com Wendy Clarke, Sadie Benning, Paul Wong, Rodney Werden, Julika Rudelius, Dias & Riedweg, Beth B, Gillian Wearing, Elodie Pong, Valérie Mréjen, Lynn Hershman i Eija-Liisa Ahtila. L'anàlisi ací combina aspectes descriptius de les obres –incloent-hi transcripcions d'alguns fragments– vertebrats d'acord amb diverses modalitats que pretenen destacar algunes manifestacions del subjecte confessant dins aquesta pràctica.

Com a resultat, hem observat que la confessió constitueix una forma d'expressió creativa dins la pràctica artística audiovisual, per la seua capacitat de construir discursos i formulacions no necessàriament vinculades a la veritat, i per la seua orientació cap a una forma d'autoexpressió i de subjectivitat de l'individu. Aquest tipus de producció fílmica i videogràfica proposa, a més, unes modalitats, estratègies i recursos propis que la constitueixen com un vessant específic dins altres pràctiques pròximes al gènere. La confessió a la pràctica artística audiovisual ocupa un lloc molt important entre les formes expressives i narratives d'un discurs potencialment focalitzat en el subjecte, en què es tracten aspectes com la comunicació entre els individus, la identitat, la sexualitat, el trauma, el llenguatge i l'actuació o la malaltia mental i la fragmentarietat del subjecte. Així, la confessió dins la pràctica artística audiovisual proposa la construcció de discursos mediats mitjançant la mateixa especificitat del mitjà audiovisual, models d'interpel·lació directa a l'espectador, estratègies participatives i models de discursos no tancats, alhora que potencia la parla múltiple i les possibilitats de la invenció del subjecte.